

det Lovforslag, der var forelagt om Ejendomsskyld, Besætning og Inventar, men det gik under Behandlingen ud, saaledes at der tilbage kun blev Grund og Bygninger — „men bevarer Bygningerne, fremkommer der en høj Grad af Ulighed og Uensartethed i den nye Skat; hvorfor saa ikke gaa videre, gaa over til en ren Grundværdiskat?“ Senere i den samme Tale udtaler det ærede Medlem: „De gamle Hartkornsskatter ere en saadan Skat, og naar man vil afløse dem, fordi de paa mange Maader ere foreldede, hvorfor saa ikke gennemføre en ny, mere moderne indrettet og tilpasset Grundværdiskat, en Grundskyld i Stedet for Ejendomsskylden?“ Altsaa saa langt tilbage som 1903, for 17 Aar siden, stillede vort Partis Ordfører sig paa dette Standpunkt.

Naar man staar overfor Spørgsmaalet om at gennemføre en saadan Lovgivning, rejser der sig ganske naturligt det Spørgsmaal: Er man i Stand til at foretage en Vurdering af Grunden alene paa en saadan Maade, at den kan danne et virkelig solidt og godt Grundlag for en Beskatning? Mange har stillet det Spørgsmaal: Er det ikke saaledes, at jo mere vi fjerner os fra de faktiske Ejendomspriser, des vanskeligere bliver vel Vurderingen? Det kan ikke nægtes, at Vanskelighederne bliver større derved, men jeg tror, at de, der har haft Lejlighed til at beskæftige sig med dette Spørgsmaal i en Række Aar, dels ved Prøvevurderingerne i 1911 og 1912, dels ved Vurderingen i 1916, og som nu har været med til at forberede Vurderingen i 1920, alle har faaet den Opfattelse, at man er i Stand til at foretage en Vurdering af Grunden alene, som kan danne et godt Grundlag for en Skat. Jeg mener ikke, at man kan henholde sig til de Prøvevurderinger, der fandt Sted i 1911 og 1912, og skønne derudfra om, hvorledes en saadan Vurdering vil være som Grundlag for Skat, ja selv Vurderingen af 1916 mener jeg har saa store Mangler og Fejl, at man heller ikke ud fra den tør skønne om, hvorledes den vil virke som Skattegrundlag. Vurderingerne i 1911 og 1912 var de allerførste Forsøg, der blev gjort fra de paa-gældende Myndigheders Side paa at vurdere Grunden alene, og det siger sig selv, at man stod ret famlende overfor dette, der var Vanskeligheder, som man senere har overvundet, man stod den Gang ret uklar overfor, hvorledes man rigtigt skulde gribe denne Sag an. Med Hensyn til Vurderingen i 1916 er der at bemærke, at der var meget kort Tid til at foretage Vurdering baade til Ejendomsskyld og til Jordskyld, og jeg tør sige, at alle Vurderingsmyndighederne, som

vidste, at Ejendomsskylden var den, der skulde benyttes som Grundlag for Beskatning, medens Vurderingen til Jordskyld kun var en Prøve, da de ikke kunde naa at gennemføre en virkelig grundig Vurdering af begge Dele, valgte at lægge særlig Omhyggelighed i Ejendomsskyldvurderingen, og de kunde altsaa ikke gennemføre Jordvurderingen, som de gerne vilde. Jeg tror derfor ogsaa, at man skal være noget forsigtig med at drage Slutninger af Vurderingen i 1916 med Hensyn til, hvorledes en saadan Grundskyld vil virke. Med Hensyn til den Vurdering, der forestaar i 1920, har Overskyldraadet gjort et meget stort forberedende Arbejde, for at den skal blive saa god som overhovedet muligt. Jeg er for saa vidt enig med det ærede Medlem (Pinholt), der talte paa Venstres Vegne, i, at Vurdering altid er et Skøn, men derfor kan der alligevel godt i alt væsentligt være skønnet saa rigtigt, at Vurderingerne danner et meget godt Grundlag for Skatteansættelser. Maa jeg dertil føje, at de Vurderinger til Jordskyld, som fandt Sted i 1916, i Henhold til Skrivelse fra Finansministeriet ikke blev gjort til Genstand for Paaklage og for Rettelser fra Overskyldraadets Side. Det vil sikkert stille sig anderledes denne Gang, og det vil interessere Vurderingsmyndighederne ude omkring i Landet at faa det rigtige ud, saa meget mere som man har en stærk Fornemmelse af, at Finansministeren en skønne Dag eller en skønne Time gennemfører sit Forslag, og saa er det ikke mere en Prøvevurdering, saa er det et Grundlag for Beskatning. Jeg tror, dette vil paavirke denne Vurdering i heldig Retning, ogsaa med Hensyn hertil mener jeg, at Tidspunktet er heldigt valgt til Fremsættelse af det Lovforslag, vi nu behandler.

Det ærede Medlem udtalte saa Ønsket om, at Overskyldraadet vilde gennemføre en Ordning, hvorved man lavede Forvurderinger, Fikspunkter, rundt omkring i Landet, der kunde være vejledende for Vurderingen de enkelte Steder, og derved skabte Ensartethed. At dette manglede, har været en af de vurderingsteknisk set væsentligste Anker mod den gamle Vurdering. I denne Forbindelse maa jeg maaske sige, at Overskyldraadets hele Virksomhed fuldstændig har ændret sig gennem Aarene, ja blot i de 10 Aar fra 1909, i hvilke jeg har haft Lejlighed til at følge denne Virksomhed. Efter Vurderingen i 1909 indskrænkede vi os væsentlig til at paakende de Klager, der indkom fra de enkelte Ejere eller fra Finansministeriet, som jo ogsaa kunde henlede Opmærksomheden paa, at